

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησία δρ. 8.—	Ἔτησία φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

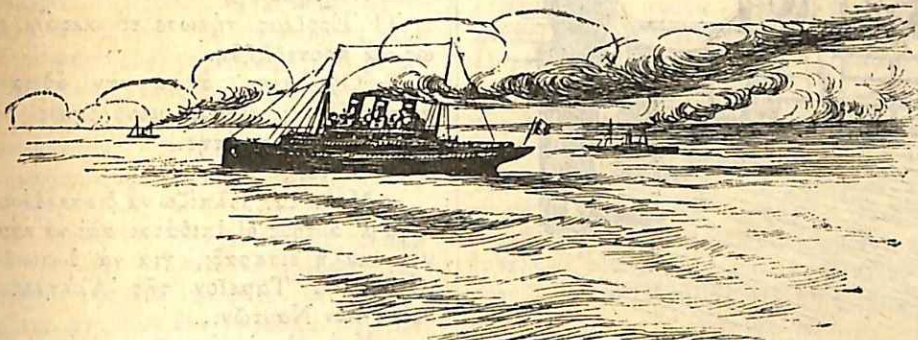
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 25

«Ἡ Γαλλία» εἶχεν ἀνχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Μπορντώ... (Σελ. 190, στ. 6')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τὸ βράδυ ἐφοροῦσε μιὰ ἀπὸ τῆς ὥραι-
ότερες τουαλέττες ποῦ εἶχε φροντισθῇ
τῆς κάμῃ ἡ Κα' Ἀλθαράδο, πρὶν φύ-
γουν ἀπὸ τὸ Παρίσι, κ' ἐχόρευε στὸ κα-
τάστρωμα, ἐνῶ τὴν ἐκαμάρωναν οἱ ἀγα-
θοὶ Βραζιλιανοί, ποῦ δλοένα τῇ ἀγα-
ποῦσαν περισσότερο καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ
λέγουν ε' ὅλους μὲ θαυμασμό:

—Μὰ εἶνε χαριτωμένη! εἶνε χαριτω-
μένη!

Ἐ, ἦταν ἀρκετὰ διαφορετικὴ ἡ ζωὴ
ποῦ ἔκανε ὁ Ἑρρίκος, στὸ ὑπόστρωμα,
μαζὶ μὲ τοὺς πτωχοὺς μετανάστες...

Ἐτρωγε ἄφθονα, ἀλλὰ πρόστυχα·
τὴν ἡμέρα, δὲν εἶχε τόπο νὰ κινηθῇ,
γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του· καὶ τὴ
νύκτα κοιμοῦνταν ε' ἐν ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑ-
πνωτήρια, ποῦ εἶχαν τέσσερες σειρὲς
κρεβάτια, τῇ μιᾷ ἐπάνω στὴν ἄλλη,
καὶ βρωμοῦσαν ἀπὸ τὰ χνῶτα τόσοι ἀν-
θρώπων καὶ ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ ροχα-
λητά τους. Καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδί,
μὲ τρόμο καὶ ἀπελπισίαν ἔδλεπε μπροστὰ
του τῆς δὺο ἐβδομάδες, ποῦ ἦταν ὑπο-
χρεωμένο νὰ τῆς περάσῃ μὲ τέτοιους
φρικτοὺς ὁρους ζωῆς.

«Δεκαπέντε μέρες! ἐσυλλογίζετο.
Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἔτσι δε-

κα τέντε μέρες!.. Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ!»

Ἐλαμὲ ὑπομονὴ ἕως τὴ Λισαβόνα,
πρῶτο σταθμὸ τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ.
Ἐκεῖ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ βγῇ λίγο ἔξω
καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ποῦ τὴν ἐπέρασε
μονάχος, ἐπισκεπτόμενος τὴν πρωτεύ-

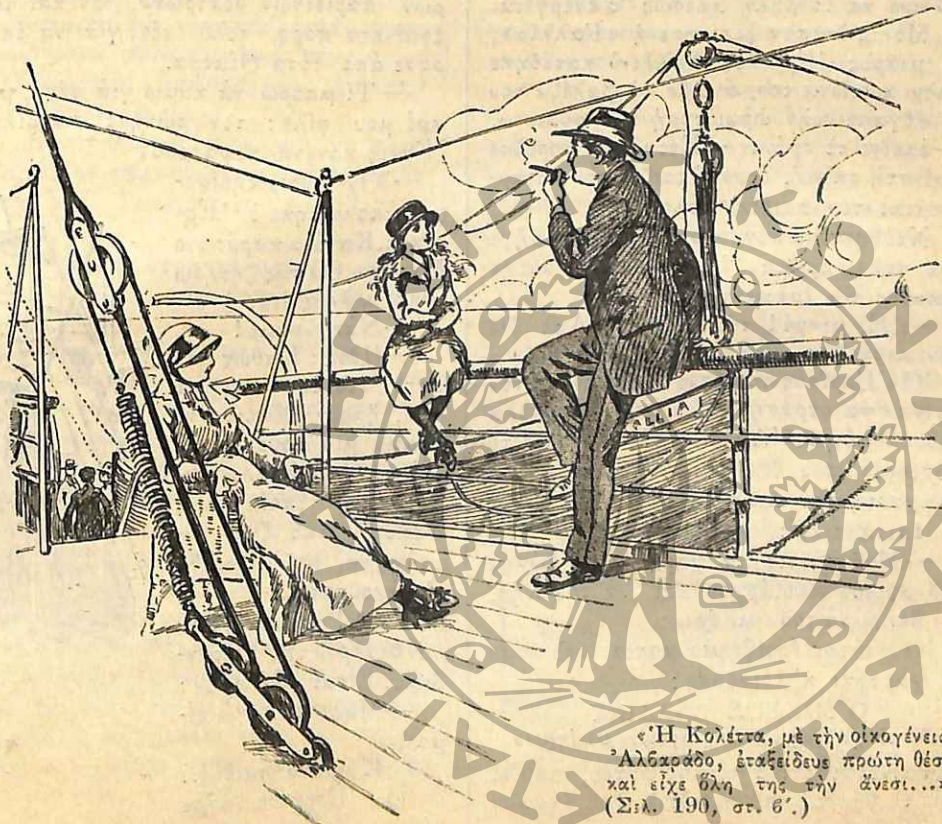
ουτα τῆς Πορτογαλίας, τόσο εὐμορρα
κτισμένη στῆς ὄχθες τοῦ Τάγου, τὸν
ἐξεκούρασε ἀρκετὰ.

Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν ἐγύρισε στὸ
πλοῖο μὲ τὴν ἀτμάκατο ποῦ εἶχε βγάλῃ
τοὺς μετανάστες, ἔδοκίματε μιὰ πολὺ
δυσάρεστη ἐκπληξί.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἔλειπε· ἀκόμη καὶ
ὁ μηχανικός, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ
τῆς περίφημες ταινίες!

Ἐπερίμενε ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ σφύ-
ριξε τὸ βαπόρι κ' ἐτήκωσαν τὴ σκάλα.
Τίποτε! Ὁ Πασκαλὲς ἄφαντος!..

Τί νὰ συνέβῃ ἀρά γε; Ἐμέθυσε σὲ
καμμιὰ ταβέρνα τῆς πόλεως, μὲ τὸ μη-
χανικό, καὶ τὸ βαπόρι τὸν ἄρισε χωρὶς
νὰ θέλῃ; ἢ μήπως ἔκρινε φρόνιμο νὰ
διακόψῃ ἀπὸ τὸν πρῶτο σταθμὸ τὴν
«τουρνὲ» ἐκείνη, ποῦ εἶχε ἀρχίσῃ τόσο
ἄττημα;

«Ἡ Κολέττα, μὲ τὴν οἰκογένειαν
Ἀλθαράδο, ἐταξίδευε πρῶτη θέσι
καὶ εἶχε ὅλη τὴν τὴν ἀνεσι...»
(Σελ. 190, στ. 6').

Αυτό ο Έρρίκος δεν το έμαθε ποτέ. 'Αλλ' ό,τι κι' αν ήταν, να τώρα που έμεινε στο πλοίο ολομόναχος, χωρίς προστασία και χωρίς λεπτό στην τσέπη... Πώς θά τάβγαζε πέρα ;

Στην άρχή, αυτή ή έγκυράλεις τον έδούσε 'ς άπελπισία. 'Υστερα όμως

«Επαιζε στο κατάστρωμα διάφορα παιχνίδια...» (Σελ. 191, στ. 6'.)

άρχισε να παίρνει θάρρος και να συλλογίζεται διαφορετικά.

«Μονάχος; τόσο το καλλίτερο!.. 'Ο Πασκαλές και το τίποτα, το ίδιο ήταν!..»

Είχε κάμει πρό πολλού ένα σχέδιο, που τώρα με την εξαφάνισι του διευθυντού, έγινετο εύκολώτερο και άποφάσιζε να το βάλλη άμέσως 'ς έέργεια.

Μόλις λοιπόν ξεκίνησε ή «Γαλλία», ο μικρός Έρρίκος Δαλλινύ κατέβηκε στον κοιτώνα του, άνοιξε τη βαλίτσα του κι' έβγαλε την ωραιότερή του φορεσιά, —έκείνο το σμόκιν— 'Ετον, που φορούσε και στη σκηνή, όταν έπαιζε τον θριαμβευτικό του παιδικό ρόλο.

Ντύθηκε λοιπόν, στολίσθηκε και πήγε ίσα στην πρόρα. 'Εκεί ένας ναύτης φρουρός τον έσταμάτησε.

—'Ε, μικρέ! του φώναξε. 'Από δω δεν περνούν.

'Ο Έρρίκος τς ήξευρε ότι δεν θά τον άφιναν να περάσει, αλλά είχε πάρη όλα του τα μέτρα. 'Αμέσως έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα μπιλλιέτο, το έδωσε στο ναύτη και του είπε ευγενικά, αλλά κι' επιτακτικά:

—Μου κάνεις τη χάρι να το δώσης του κυρίου πλοίαρχου και να του πής, ότι θέλω να του μιλήσω;

'Ο ναύτης έρριξε μια ματιά στο κομψό χαρτάκι κι' έδιάβασε:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
των κυριωτέρων παρισινών θεάτρων

Φαίνεται ότι ο τίτλος αυτός, καθώς και το θάρρος του παιδιού, του έκαμαν έντύπωσι και είπε:

—Πολύ καλά. Πηγαίνω.

Σε λίγο ο ναύτης έγύρισε και ώδήγισε τον Έρρίκο στο ψηλότερο κατάστρωμα, όπου εύρίσκετο ο πλοίαρχος καθισμένος 'ς ένα σκαμνί, κοντά στη σκαλίτσα της γεφύρας του.

'Ηταν εξαίρετικά ευδιάθετος. Γιατί το βαρόμετρο ήταν ύψωμένο, ή θάλασσα

θητική αυτή εκδήλωσι του πλοίαρχου κι' εξακολούθησε ζωηρότερα:

—'Ανήκω σε οικογένεια, που δυστυχώς δεν έχει πολλά χρήματα. 'Αναγκάσθηκα να δώσω στην άδελφή μου, που είχε χήρα, όλα τα χρήματα που μου είχαν δώσει για το ταξίδι. 'Ετσι, μπήκα 'ς αυτό το βαπόρι ως μετανάστης.

Το πρόσωπο του πλοίαρχου έσκυθρώπασε λίγο μ' αυτό το προοίμιο. 'Αλλά ο μικρός εξακολούθησε ατάραχος:

—Είμαι ολομόναχος. 'Ο ίμπρεσάριος που με είχε πάρη στο θιασό του, μάφισε στη Λισαβώνα. 'Ηθελα λοιπόν...

—Βοήθημα;

'Ο Έρρίκος σήκωσε το κεφάλι του ως να προσεβλήθη.

—'Οχι, είπα' αλλά την άδεια ν' άπαγγείλω μερικούς μονολόγους στα σαλόνια της πρώτης.

—'Ετσι;

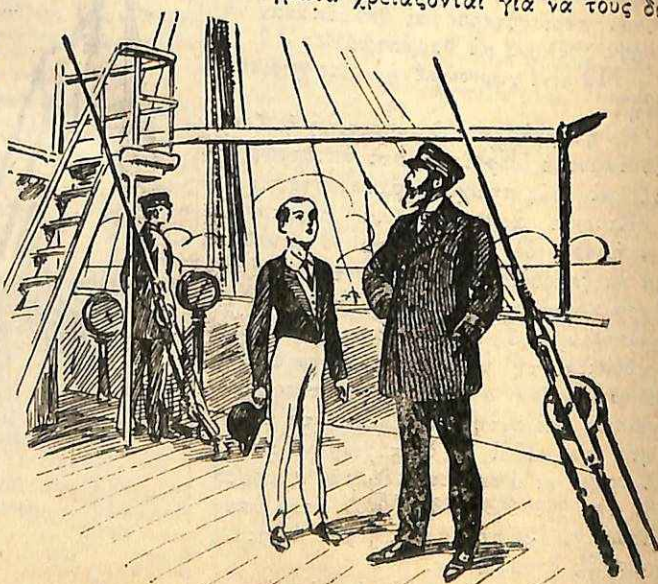
—Μάλιστα. 'Ελπίζω να διασκεδάσουν λίγο μ' αυτούς οι επιβάται και να κάμω μια καλή είσπραξι, για να δώσω ένα μέρος στο Ταμείο της 'Αλληλοβοήθειας των Ναυτών...

—Και το υπόλοιπον; ρώτησε με κάπια ειρωνεία ο πλοίαρχος.

—Το υπόλοιπον, άποκρίθηκε ο Έρρίκος, θά το διαθέσω για να πάρω δευτέρα θέσι με καμπίνα, γιατί όμολογώ, ότι δεν 'μαρέσει πολύ να ταξιδεύω άνακατεμένος με τους μετανάστες.

'Ο πλοίαρχος ήταν καλός άνθρωπος. Κι' άρχισε να γελά ευχαριστημένος με την άπροσδόκητη αυτή πρότασι του μικρού ήθοποιού.

Ταξιδεύων πολλά χρόνια με υπερωκεάνεια, ήξευρε πόσο πολύ ύποφέρουν από άνία οι επιβάτες και πόσο μικρά πράγματα χρειάζονται για να τους δια-

—Νακούσωμε!

—'Ιδού: Καθώς εί-

δατε στο έπισκεπτήριό

μου, ήμουν ήθοποιός κι'

έκαμα μια τουρνέ στο

Βέλγιο, με μεγάλη επι-

τυχία, ή όποια όμως

διεκώπη από ένα δυ-

στύχημα, που ίσως θά

το ακούσατε...

—'Α! το δυστύχημα

του θεάτρου της 'Οστάν-

δισ... Είσαι σύ λοιπόν;

—Μάλιστα, εγώ εί-

μαι.

—Καίμένο παιδί!..

'Ο Έρρίκος πήρε

θάρρος από τη συμπα-

—'Τί μπορώ να κάμω για σένα, μικρέ μου φίλε;» (Σελ. 198, στ. 6'.)

σκεδάσουν. Κι' άποκρίθηκε στον Έρρίκο:

—Καλά, μικρέ μου φίλε, θά διαβίωσω την πρότασι σου στους επιβάτες και θά τους εξηγήσω τη δυσχερή σου θέσι. Κι' αν τους άρέσει, εγώ θά σου δώσω πολύ ευχαρίστως την άδεια. Πήγαινε τώρα, και μετά το πρόγευμα, θά λάβης άπάντησι.

'Ο Έρρίκος χαίρέτηκε και γύρισε στο βρωμερό του ύπόστρωμα, με την έλπίδα όμως τώρα, ότι δεν θά έμεινε εκεί-κάτω πολύν καιρό...

'Ο πλοίαρχος εκράτησε την ύπόσχεσί του, και στο τραπέζι, με τρόπο, σά νακανε άπλη όμιλία, διηγήθηκε την έπίσκεψι του μικρού Δαλλινύ «των κυριωτέρων παρισινών θεάτρων», ύπενθύμισε το δράμα της 'Οστάνδης, που πολλοί από τους ταξιδιώτες τού είχαν άκουστά, και τέλος εκέντησε τόσο καλά την περιέργεια όλων, ώστε αυτοί οι ίδιοι παρακάλεσαν τον πλοίαρχο να δώσει στο μικρό ήθοποιό την άδεια που είχε ζητήσει.

Η Κολέττα, μόλις άκουσε τόνωμα Δαλλινύ, λίγο έλειψε να προδώσει την συγκίνητί της για την παρουσία του φίλου της στο ίδιο εκείνο πλοίο. 'Αλλά σά έξυπνο κορίτσάκι που ήταν, καμώθηκε ότι δεν ξέρει τίποτε και, χωρίς να φανερώσει ούτε στον πλοίαρχο τον ίδιο, ότι ο μικρός ήθοποιός ήταν συγγενής της,

άρχισε άμέσως να τριγυρίζει το κατάστρωμα και τα ταλόνια και να πωλή εισιτήρια σε χαρτάκια, για την παράστασι της έσπερας. Με την πρόφασι, ότι έπρόκειτο για φιλανθρωπικό σκοπό και ότι ή είσπραξις θά επήγαινε στο ταμείο των άπόρων ναυτών, έκαμνε τους φίλους της να της πληρώνουν τα εισιτήρια πολύ άκριβά. 'Αλλως τε, ποίος μπορούσε να νάνισταθ ή 'ς ένα χαμόγελο της χαριτωμένης Κολέττας; Σε μισή ώρα, είχε μαζέψει ένα σωρό χρήματα.

'Ενθ' εισγάγοντο έτσι γ' αυτόν, χωρίς να το ξέρη, ο Έρρίκος, είδοποιημένος μόνο ότι ή πρότασίς του είχε γίνη δεκτή, ετοίμαζε το πρόγραμμα του.

Το βράδυ, στής έννιά, τον εφώναξαν πάλι και τον έμπασαν στο μεγάλο σαλόνι της πρώτης.

'Όταν ο μικρός βρέθηκε άξαφνα, από το σκοτεινό και ρυπαρό ύπόστρωμα, στη μεγαλοπρεπή και φωτοπλημμυρισμένη εκείνη σάλα, όταν βρέθηκε μπροστά στο έκλεκτό εκείνο άκροατήριό, που κάθε θέατρο θά το εξέλιε, στην άμύσφαιρα εκείνη του πλούτου και του λούσου,—όταν είδε κυρίες με τουαλέττες νεοκλτέ και κυρίους με σμόκιν της ώρας, που τον εκύτταζαν με περιέργεια, τάχασε και συλλογίσθηκε ότι θά ήταν άνοητία ναπαγγείλη εκεί μέσα τους

παιδικούς του μονολόγους. Δεν ήξερε πώς να σταθί, όταν εξαφνα, μέσα στο λαμπρό εκείνο πλήθος, του φάνηκε σά να είδε κάτι χρυσά μαλλιά, που τά έγνώριζε καλά... Τέτοια μαλλιά δεν είχε παρά μόνο ή άδελφή του 'Αγκλάς.

Η παρουσία της μικρής του φίλης, τον έχαροποίησε πολύ, του έδωσε θάρρος κι' έτσι μπόρεσε ναρχίσει το μονόλογό του «Τά βραδεία του 'Τοτού», που είχε μεγάλη έπιτυχία. Τον έχειροκρότησαν... 'Από τη στιγμή εκείνη, ο πάγος έλυσσε, ή μηχανή πήρε το δρόμο της. Παρακάλεσε τον πιανίστα να τον συνοδεύσει σε δυ-τρία τραγουδάκια που του είχε μάθη ένας μεγάλος μαθητής του Καντινιού. Και τά τραγουδάκια αυτά έπιασαν λαμπρά.

Θαρρετά, άφοβα πλέον, ο μικρός ήθοποιός άνήγγειλε, ότι θά χορέψη. Πολλές φορές έγειγυμνασθή με την Κολέττα, στις οικογενειακές βεγγέρες της Κυριακής, 'ς το σπιτάκι της 'Ασνιέρης. 'Επλησίασε λοιπόν την φίλη του και την προσκάλεσε να χορέψουν, ως να μη την έγνώριζε καθόλου. 'Εκείνη έδέχθη, και τά δυο παιδιά άρχισαν να εκτελούν δύσκολους, χαρακτηριστικούς χορούς του θεάτρου, με όλη τη χάρι και τη ζωηρότητα της ήλικίας των.

Τους έχειροκρότησαν μ' ένθουσιασμό και έπειτα όλοι οι ταξιδιώτες έτριγύρισαν τον μικρό ήθοποιό για να τον συγχαρούν. 'Ο Έρρίκος τους ξέφυγε από μετριοφροσύνη και βγήκε από τη σάλα γεμάτος χαρά.

Στην πόρτα τον έπερίμενε ο λογιστής του πλοίου.

—Μικρέ μου φίλε, του είπε, τείνων ένα δίσκο γεμάτο ναπολεόνια και χαρτονομίσματα' αυτά είναι δικά σου.

'Ο Έρρίκος άπόθησε τά χρήματα με κίνημα ευγενικό.

—Κρατήστε τα, είπε, για να πληρωθίτε την καμπίνα μου και δώστε τά ρέστα στο Ταμείο της 'Αλληλοβοήθειας.

'Ο λογιστής έχαμογέλασε.

—'Εκ μέρους των ναυτών, είπε, σάς ευχαριστώ.

Έπειτα πήρε το παιδί από το χέρι και το ώδήγησε σε μια καμπίνα, κοντά στη δική του. 'Ανοιξε την πόρτα αυτής της καμαρούλας, που είχε φροντίσει προτίτερα να κουβαληθούν τά πράγματα του μικρού ήθοποιού, και του είπε:

—Μικρέ μου φίλε, αυτή είναι ή καμπίνα που θά έχης στο εξής' έλπίζω να σου άρέσει.

'Ο Έρρίκος ευχαρίστησε τον λογιστή και κλείσθηκε με χαρά στην κομψή και άνετη εκείνη καμπίνα, με τ' όσπρα της ξύλα, με τά νικέλινα στολίδια της και με το γαλάζιο της χαλί.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΡΜΗΚΕΣ

Μία καλή κόρη, ή Κλειώ, ήλικίας δεκατεσσάρων έτών, ήγάπα πολύ τά άνθη. 'Η ευγενής αυτή κλίσις της έδιδε την ευχαρίστησιν να περιποιηται άρκετάς γάστρας εις την ταράσαν της οικίας της, όπου διήρχετο τόσο ώραία τας ώρας της σχολής της, ώστε έαν δεν την έκάλει ή μητέρα της, έλησμόναι να κατέλθη.

'Εμενεν εκεί και παρηκολούθει μετά χαράς και θαυμασμού την ανάπτυξιν των φυτών της, τά έπότιζε, τά έσκάλιζε και παρετήρει την κομψότητα του φυλλώματός των, την χάριν των καλύκων των, την ποικιλίαν των άνθέων των και την άρμονίαν των χρωμάτων των.

Μίαν πρωίαν, ή Κλειώ παρέμεινε πολύ περισσότερον εις την ταράσαν, διότι είχε και κάτι άλλο περιέργον να παρατηρήσει: 'Ενα μύρμηκα, ο όποιος προτεπάθει να αναϊθάσει εις μίαν γάστραν γεμάτην χόμα, ένα κόκκον σίτου, σύρων αυτόν με τους όπισθίους πόδας του, μη δυνάμενον δε να το κατορθώσει, διότι μόλις τον έφερει εις το χείλος της γάστρας, το όποιον ήτο πλατύ, του έφευγεν από τους πόδας και κατέπιπτε.

Τρεις φορές κατήλθε και τον άνέλαβεν, αλλά έπανελαμβάνετο το ίδιο. Την τετάρτην φοράν όμως, έπήρε και άλλον μύρμηκα βοηθόν και έφεραν τον κόκκον μαζί μέχρι του χείλους της γάστρας δια του αυτού τρόπου' άλλ' όταν και πάλιν ήθέλησαν να τον στρέψουν προς τά μέσα, τους έπεσεν εκ νέου.

Τότε κατέβησαν και οι δύο, και άφου έκαμαν μερικάς κινήσεις χάμω, τους ήκολούθησαν και δύο άκόμη μύρμηκες, οι όποιοι, όταν οι πρώτοι έσήκωσαν τον κόκκον αυτόν, τους ήκολούθησαν και συνεκράτουν το φορτίον με τους έμπροσθίους των πόδας, τοιοιούτρόπως δε κατώρθωσαν να μη πέσει εις την στροφήν και τον έφεραν έντός της γάστρας, όπου είχαν την φωλεάν των.

Η μητέρα της Κλειώς, ή όποια είδεν ότι παρήρχετο ή ώρα και έπρεπε να ύπάγη εις το σχολείον, την εφώνασε και ήρχισε να την έπιπλήττη' άλλ' όταν έμαθε την αίτίαν της βραδύτητός της, με έλαφρόν μειδίαμα της είπε: «—Βλέπεις, παιδί μου, ότι και οι μύρμηκες μάς δίδουν μαθήματα άγάπης, όμοιόας και άλληλοβοηθείας!»

ΚΑ ΑΝΘΕΟΥ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— «Α, αυτή τή φορά σέ κρατώ! κα-
χάζει ο Τάυλορ, χωρίς νά τόν μέλη
διά τήν φρίκην καί τήν αγανάκτησιν
τῆς μίς Χόλκερ.

— «Οδηγήσατε αὐτόν τόν ἄνθρωπον
ἀμέσως εἰς τὸ Λονδίνον! διατάσσει δύο
ἀστυνόμους.

Κ' ἐπειδὴ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀντι-
στέκεται καί φωνάζει ὅτι εἶνε ἀθώος,
οἱ πόλισμαν τοῦ βάζουν ἕνα ριμωτρον
καί τόν παρασύρουν, ἀπειλοῦντες ὅτι
θὰ τοῦ φορέσουν καί τὸν «ζουρλομαν-
δύαν».

— «Ἐγγυῶμαι δι' αὐτόν τόν ἄνθρω-
πον! λέγει τότε ἡ μίς Νέλλη Χόλκερ,
ἐγγίζουσα τὸν βραχίονα τοῦ ἀρχιστυ-
νόμου. Ἀφίστε τὸν, τὸν γνωρίζω... δὲν
εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ζητεῖτε.

— «Λυποῦμαι πολὺ, μίς, ἀποκρίνεται
ὁ Τάυλορ, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ μοῦ γυρεύετε,
εἶνε ἀδύνατο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κα-
θὼς μοῦ τώμολόγησε ὁ ἴδιος, εἶνε ὁ κα-

— «Καθόλου ἀδύνατο, κύριε Τάυλορ.
Εἶνε ἡ καθαρὰ καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια. Δὲν
ἐδιθάξατε τῆς ἀποφινὲς ἐφημερίδας;
Ὅριστε τί λέγουν τὰ «Ἐπερινὰ Νέα».
Ἐγὼ τὸ φύλλο μαζί μου. Βλέπετε;...
Ὁ «Ρ», ὁ ἀληθινὸς κατάδικος, ὁ μόνος
ἐνοχος, ἐφθάσε στὴ Νέα Ὑόρκη χθὲς
τὸ βράδυ. Διαβάστε τί διηγῆται ὁ ἴδιος
ἔς ἕνα ρέπορτερ τῆς «Σημαίας»... Τὰ
ὡμολόγητα ὅλα. Ἐκαμε χίλιες κλεψιές,
ἐκλεψε καί τὴν περίφημη Κασσετίνα, συ-
νεληφθῆ, ἐπειτα ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν
σωστὴν του, τὸν Μωρίς Ζιλλάρ, καί
μπόρεσε νὰ δραπετεύσῃ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Τάυλορ ἐδιθάξε γρή-
γορα αὐτὴν τὴν συνέντευξιν εἰς τὴν
ἐφημερίδα ποῦ τοῦ ἔδωκεν ἡ μίς Χόλ-
κερ, καί ἀνέκραξε:

— «Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαρκησίου,
ὁ ὁποῖος ἐγείνεν ἔτσι συνέναχός του!

— «Βεβαίως μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαρ-
κησίου, υπέλαβεν ἡ Νέλλη! ἀλλὰ τί
σημαίνει; Ἦναγκάσθη νὰ τὸ κάμῃ, διὰ
νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ πολύ-
τιμα ἔγγραφα ποῦ περιεῖχε ἡ κασσετί-
να, τὴν ὁποίαν εἶχε κλέψῃ ὁ «Ρ».

λακες, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὸν νέον καί
σπεύδουν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν.

— «Ἀκόμη λίγη ὑπομονή, λέγει τί-
τε ὁ ντέντετβ. Ἔχετε καιρὸ νὰ σκο-
τισθῇτε γιὰ μένα. Ἀς φροντίσωμε
πρῶτα γιὰ τοὺς δύο τζέντλεμαν ποῦ
εἶνε ἐξαπλωμένοι ἐδῶ-χάμω.

Καί ἐξαγὼν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕν
φιαλίδιον, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ σκύπτει
καί χύνει προσεκτικὰ ὀλίγας σταγόνας
εἰς τὰ χεῖλη τῶν κοιμισμένων.

— «Ἐγὼ τοὺς ἔκαμα νὰ πάρουν ναρ-
κωτικό, εἶπε; γὰ νὰ τοὺς νομίτουν νε-
κροὺς καί νὰ μωρῶσιν νὰ τοὺς ἐλευθε-
ρώσω, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σκυλοκε-
ράλου θὰ τοὺς ἐβγάξουν γιὰ νὰ τοὺς θά-
ψουν. Τὸ σχέδιό αὐτὸ ἀπέτυχε. Ἡ
ἐπέμβασις τῆς ἀστυνομίας ἀλλάξε τὰ
πράγματα, ὁ Σκυλοκέραλος συνεληφθῇ
καί ὅλα τώρα πᾶνε καλά. Σὲ δέκα λε-
πτὰ, — προσέθεσεν, ὡς διὰ νὰ ποικιλι-
θῇ εἰς μίαν ἄρσιν ἐρωτήσιν τῆς μίς Νέλ-
λης, — ὁ σέρ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καί ὁ
ἀγαπητός μου εὐεργέτης, ὁ μαρκησὶς
Δερινύ, θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια.

Ὁ ἀρχιστυνόμος δὲν εἶχε πλέον τὴν

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ τὸ βρά-
δυ, τὴν ὥρα ποῦ
γυρίζοντας σπί-
τι, περνοῦσα ἀπὸ
τὸ περβολάκι τοῦ
Ἵπουργείου τῶν
Οἰκονομικῶν, ἐ-
σταμάτησα γιὰ νὰ
ἐμποδίσω τρία μι-
κρὰ παιδιὰ, — παι-
διὰ τοῦ δρόμου,
λύστράκια, — ποῦ
ἐδερναν ἀλύπητα ἐν
ἄλλο, μικρότερο.
Τὸ κτυποῦσαν, καί
τὰ τρία μαζί, γρο-
θιές καί κλωτσιές,

στὸ κεφάλι, στὸ στήθος, στὴν πλάτη,
ὅπου ἐφθάναν. Τὸ δὲ περιεργό εἶνε, ὅτι
τὸ μικρὸ οὔτε ἔπερτε κάτω νὰ κά-
μῃ τὸν ψόφιο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ, οὔτε τσί-
ριζε γιὰ νὰ τρέξουν μεγάλοι νὰ τὸ
σώσουν, οὔτε ἔβρυγε μπροστὰ σὲ τρεῖς
ἀντιπάλους. Ἀλλ' ἀντιστέκονταν μ'
ὅλην τὴν δύναμιν, — κ' εἶχε δύναμιν
ἀρκετὴ γιὰ νὰ δίνη κ' αὐτὸ κάπου-κά-
που καμμιὰ γροθιά ἢ κλωτσιά. Ἰσως
μάλιστα γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι εἶχαν σκυ-
λιάσει καί φαίνονταν ἀπορατισμένοι νὰ
τὸ τελειώσουν.

Μπῆκα εἰς τὴν μέση, ἔραγα κ' ἐγὼ μιά
μικρὴ κλωτσιάκατὰ λάθος, ἀλλὰ τὰ χώ-
ρισα. Ἐβλεπαν ἐκεῖ ἕνα «μεγάλο» κ'
ὅση κ' ἂν εἶχαν ὄρεξι, δὲν εἶχαν πιά καί
τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσουν. Τὰ ρώτησα
γιατί ἔδερναν τὸ μικρὸ, καί μοῦ ἀπο-
κριθῆκαν ὅτι πρωτάρχισε ἐκεῖνο. Κι'
ὅταν ξαναρώτησα γιατί πρωτάρχισε
ἐκεῖνο, — ἂν κ' αὐτὸ δὲν τὸ πολυμίτησα,
— μοῦ εἶπαν πῶς τὰ εἶχε ὑποπτευθῇ,
ὅτι τοῦ ἐκλεψαν χθὲς μιά δραχμὴ. Εἴ-
χαν, βλέπετε, π ρ ο η γ ο ὑ μ ε ν α. Καί
βέβαια ὁ καυχᾶς τοὺς θὰ εἶχε αὐριο
συνέχεια. Ὁπωσδήποτε, στάθηκα καί
ὡς ποῦ ἀπομακρύνθηκε «ἐκτὸς βολῆς»
ὁ μικρός, καί τὸ τράβηξα τὸ δρόμο μου
συλλογισμένος...

Μοῦ εἶχε κάμῃ ἐντύπωσις ἡ κακία,
ποῦ εἶχα ἰδῇ ζωγραφισμένην ἐπὶ πρό-
σωπα αὐτῶν τῶν παιδιῶν, τὴν ὥρα τοῦ
καυγᾶ. Ἐμοιαζαν μὲ μικρὰ θηρία ποῦ
ἀλλήλοσπαράζονται. Καί ὅμως, τὸ με-
γαλύτερο δὲν θάταν ἀκόμη δέκα χρονῶν.
Τὶ ἄγρια ἐνστικτα ποῦ ἔχει μέσα του ὁ
ἄνθρωπος, ἀπ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἡλικίαν,
ποῦ τὴν ὀνομάζουμε ἀθώα καί ἀγγελι-
κή!.. Τί θὰ γίνον αὐτὰ τὰ παιδιὰ,
ἂν μεγαλώσουν; Καί τί «μακελλεῖ»
θὰ εἶνε οἱ καυχάδες τοὺς τότε, ποῦ θὰ
μποροῦν νὰ ἐπλίζουν τὰ χεῖρά τους μὲ

πιστόλια καί μὲ κάμες; — Συνειθισμένα
πράγματα, θὰ πῆτε, Λεῖπουν ποτὲ ἀπὸ
τὸν κόσμον, οἱ κακοί. οἱ σκληροί, οἱ ἀ-
γριάνθρωποι; Λεῖπουν ποτὲ οἱ καυχάδες,
τὰ ληλοσπαράγματα, ἡ μάχες, οἱ πόλε-
μοι;... Ἰσως μάλιστα ἐπὶν κόσμον ὑπάρ-
χει περισσότερη κακία ἀπ' ὅση χρειά-
ζεται!.. Καί γιατί τάχα ὁ κόσμος νὰ
εἶνε ἔτσι κακός;...

Τότε θυμήθηκα ἕνα γρόμμα, ποῦ μοῦ
ἔδειξε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Διάπλα-
σις. Ἐνας μικρός τῆς εἰλὸς τῆ ρωτῶ-
σε πεία εἶνε ἡ π η γ ῆ τοῦ κ α κ ο Ὑ.
Ἀπὸ ποῦ δηλαδὴ, καί γιὰ ποῖο λόγο,
ἦλθε ὅλη αὐτὴ ἡ κακία; Σὰν ἔργο τοῦ
ἀγαθοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε
ἀγαθός, τέλειος; Ἡ καλοσύνη δὲν ἔπρεπε
νὰ βασιλεύῃ ἀπ' ἄκρῃ εἰς ἄκρῃ; Εἶνε ὁ
Διάβολος, θὰ πῆτε; ναί!.. ἀλλὰ μήπως ὁ
Θεὸς δὲν εὐθύνεται καί γιὰ τὸν Διάβολο;
Ὁ μικρός μας φίλος κάνει αὐτὸν
τὸ συλλογισμό: Ὁ Θεὸς ἐπλάσε ὅλους
τοὺς Ἀγγέλους. Ἀρα ὁ Θεὸς ἐπλάσε
καί τὸν κακὸ ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, τὸν
φθονερό, ποῦ κρημνίσθηκε ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανὸ κ' ἔγεινε Διάβολος: τὸν ἄγγελο
τὸν π ε π τ ω κ ο τ α. Ἀ, δὲν ἤθελε ὁ
Θεός, θὰ ὑπῆρχε αὐτός; Κι' ἂν ἤθελε ὁ
Θεός, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἦταν κα-
λοί; Ἀρα ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ὁ
Θεός, ὅπως εἶνε καί τοῦ καλοῦ.

Εἶδατε τί ἀποκρίθηκε ἡ Διάπλασις
εἰς αὐτὴ τὴν ἀπορία. Ἀρίστε κατὰ μέρος
τῆς ἀλληγορίας τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί
εἶπε, ὅτι πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ ἀτέ-
λεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ ἄν-
θρωπος ἔρχεται στὸν κόσμον ἀ τ ε λ ῆ ς,
μ' ἐλαττώματα, μὲ κακίες. Γιατί;...
Γιατί ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἔκαμε τέλειο,
ἀπὸ ἦταν στὸ χέρι του; Γιατί δὲν ἐγέ-
μιτε τὸν κόσμον μὲ ἄγγέλους; — Αὐτὸ δὲν
τὸ ξέρετε κανεῖς. «Αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ
εἶνε ἀνεξέστρεπτοι» ὅπως τὸ θυμίζει κ' ἡ
Διάπλασις. Καί πραγματικῶς. Ἀδικα
θὰ σπάζαμε τὸ κεφάλι μας γιὰ νὰ βροῦ-
με μιά ἐξηγήσιν θετικὴν. Τὸ μόνον ποῦ
μποροῦμε νὰ ξέρομε, εἶνε ὅτι ὁ Θεὸς
ἔβαλε μέσα στὸν ἄνθρωπον τὸν πόθο καί
τὴν δύναμιν νὰ τελειοποιῖται. Μὲ κόπο,
μὲ μάχον, μὲ ἀγῶνα. Νὰ πολεμᾷ μὲ
τὸν ἑαυτὸν του, γιὰ νὰ νικᾷ τὰ ἐλατ-
τώματά του, τῆς ἀδυναμίας του, τὰ πάθη
του, τὰ κακὰ του ἐνστικτα. Καί νὰ
γίνεται καλὸς καί ἄξιός γιὰ ἕνα νὸς κόσμον
καλλίτερο, τέλειο. Ἔτσι θέλησε ὁ Θε-
ός, γιὰ λόγους ποῦ μόνος Αὐτὸς μπορεῖ
νὰ ξέρῃ.

Ἀλλ' ἂν ἀνέχεται τὸ κακὸ στὸν κό-
σμον του, — γιατί τὸ χρειάζεται, — δὲν
σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ φινόμεσθε εἰς
αὐτό, ἐπειδὴ τάχα τὸ θέλει ὁ Θεός, καί
νὰ μὴ προσπαθοῦμε νὰ τὸ νικοῦμε. Ἀ-
πεναντίας, πρέπει νὰ τὸ πολεμοῦμε μ'
ὅλην μας τὴν δύναμιν. Αὐτὸ θέλει ὁ Θεός.
Νὰ γινόμεσθε ὁλοένα καλλίτεροι.

Ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ μάθουν αὐτὰ τὰ δυ-
στυχημένα ἐκεῖνα παιδιὰ τοῦ δρόμου,
ποῦ δέρνονται σὰν θηρία;... Ἐτεῖς
ὅμως τὸ ξέρετε καλά. Σὰς τὸ λέγουν
οἱ γονεῖς σας, οἱ δασκάλοι σας, τὰ βί-
βλια σας. Ὅλη ἡ ἀνατροφή, ὅλη ἡ ἐκ-
παίδευσίς ἐκεῖ τείνει: Νὰ ἐξημερώσῃ
τὸν ἄνθρωπον, νὰ τὸν ἐξευγενίσῃ, νὰ τὸν
κάμῃ καλὸ, ἀγαθὸ, δίκαιο...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Μαθητὴν Εἰκὼν

Νὰ ὁ γιαντὸς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.
Ποῦ εἶνε ὁ ἄρρωστος, ποῦ τὸν κυνηγᾷ
μὲ τὸ ἐργαλεῖό του;

β') Παιῖνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ρίνας Λαχάνου.

A	A
ΓΗ ΔΡΙ ΝΙ ΣΤΙ ΤΗ	
ΜΑ ΣΤΟΚ ΧΑ	
ΚΟ ΧΟΛ ΠΕΓ ΧΡΙ ΡΩ	
ΜΗ	ΜΗ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ
αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα
πέντε πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης.

γ') Ρογοσαῖννια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Ἰππέως

1. Ποῖον ζῶον ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε
γαϊδαρός, ἐνῶ δὲν εἶνε;
2. Ποῖα πόλις τὴν διατάσσει ν' ἀλ-
λάξῃς ἐνοίκιον;

δ') Διὰ τοὺς Ταμποραδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωτὸς τῆς Πατρίδος

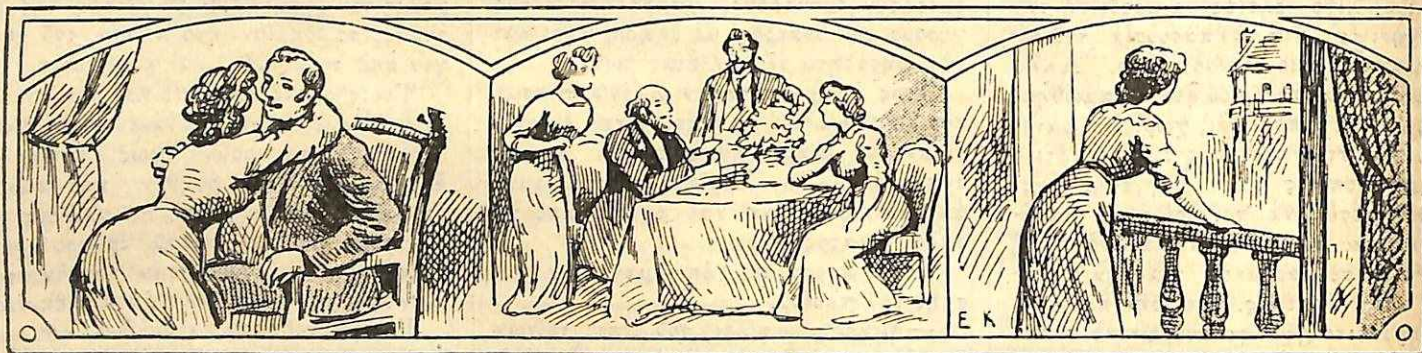
Tr *p - gr *nd *h *t * - *st - c *
s * - d * - r *t *rd.

Νὰ νανιωσθῇ τὸ φωνηεντόληπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁποῦδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπαι-
τήτως ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-
ματοσμήμου.

Νόσεις τοῦ 23ου φύλλου

α') Ἡ μποτιλλία, ἀντεστραμμένη
καί λευκὴ, σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ στή-
θους του. — β') Κρίνον, ἴον, ρόδον, χρυ-
σάνθεμον, μήκων. — γ') Qui aime bien,
chatie bien.

τάδικος ποῦ ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς Κεν-
τρικὰς Φυλακὰς, πρὸ τοιῶν ἡμερῶν.
Εἴσθε βέβαια ὅμως, ὅπως τότε ἄλλοι,
τῆς ὁμοιότητός του μὲ τὸν Μωρίς Ζιλ-
λάρ.

— «Ὁχι! εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος, φωνά-
ζει ἡ Νέλλη! εἶμαι ἐντελὼς βεβαία,
ὅτι εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— «Μ' ἀφοῦ τώμολόγησε! ἀντιλέγει
ὁ ἀρχιστυνόμος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ
θυμῶνῃ.

— «Κύριε Τάυλορ, ἐξακολουθεῖ ἡ γεν-
ναία Ἀμερικανὶς, ἀναλαμβάνουσα ὅλην
τὴν τὴν ψυχραιμίαν, τί ἐμποδίζει νὰ
εἶνε ὁ νέος αὐτὸς ὁ Μωρίς Ζιλλάρ,
καί συγχρόνως ὁ δραπετὴς ποῦ ζητεῖτε;

— «Ἐμποδίζει τὸ ὅτι φυλακισμένος
δὲν ἦταν ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ἀλλὰ ὁ «Ρ»,
ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιστυνόμος.

— «Καί ἂν σὰς ἀποδείξω ἐγὼ, ὑπο-
λαμβάνει ἡ Νέλλη, ὅτι ἀπεναντίας,
αὐτὸς ἦτο φυλακισμένος ἀπὸ πέντε ἡ-
μερῶν;

— «Νὰ μοῦ ἀποδείξετε;... ψιθυρίζει
μὲ δισταγμὸν ὁ κ. Τάυλορ. Μὰ δὲν
μπορεῖτε!.. ἀδύνατο!

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ «Ρ», δὲν ξέρω γιὰ
ποῖο λόγο, τὰ ὡμολόγησε ὅλα καί συνε-
λήφθη τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ, τὸ κακὸ δὲν
εἶνε μεγάλο. Θὰ τὸν στείλουν πίσω στὸ
Λονδίνον καί σὲ πέντε-ἑξὶ μέρες θὰ
βρίσκεται πάλι στὰς Κεντρικὰς Φυλα-
κὰς.

— «Καί ποῖος βεβαιώνει, εἶπεν ὁ κ.
Τάυλορ, ὅτι τὰ ἔγγραφα αὐτά, αἱ ἐπι-
στολαὶ τῆς κασσετίνας, δὲν εἶνε καμμιὰ
ἐπινοήσις τοῦ διαβοῦτου «Ρ»;

— «Ρωτῆτε τὸν κύριον Ζιλλάρ, ἀπει-
κρίθη ἡ νεαρά Ἀμερικανὶς, κοκκινίζουσα
ἐλαφρῶς — θὰ σὰς πῇ ποῦ βρίσκονται αἱ
ἐπιστολαί.

Ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμὰς, ὁ
Οὐίλλιαμ Τάυλορ διέταξε νὰ φαιρέσουν
τὸ φέμωτρον τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ καί ἔ-
δωκεν εἰς τὸν νεαρὸν ντέντεκτιβ τὴν
ἄδειαν νὰ ἐμιλήσῃ.

— «Λύστε μου πρῶτα τὰ χεῖρά! εἴ-
πεν ὁ Μωρίς ὑπερηφάνως. Ἐνας τί-
μιος ἄνθρωπος δὲν μιλεῖ μὲ δεμένα
χεῖρά.

— «Λύστε του καί τὰ χεῖρά! διατά-
σει ὁ ἀρχιστυνόμος τοὺς δύο ἀστυφύ-

ποραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτέ-
τητος τοῦ Μωρίς Ζιλλάρ, καί ἐρ' ὅσον
ὁ νέος διηγείται κ' ἐξηγεῖ τὰ συμβάν-
τα ἀπὸ τῆς χθὲς, ἡ πρὸς αὐτὸν ἐμπι-
στοσύνη του αὐξάνει.

— «Ἀλήθεια, κύριε Τάυλορ, γνωρίζε-
τε ὅτι εἰς ἐμὲ χρεωστεῖτε τὴν ζωὴν, καί
σεῖς, καί ὁ κύριος ἀστυνόμος τοῦ Οὐε-
στμίνστερ;

— «Ἐγὼ; χρεωτῶ σὲ σὰς τὴν ζωὴν;
ἀπορεῖ ὁ ἀρχιστυνόμος.

— «Βεβαίως! ἐξακολουθεῖ ὁ Μωρίς
Ζιλλάρ, ἐνῶ ἡ Νέλλη εἶνε σκυμμένη
ἐπάνω ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, περιμένου-
σα ἀγωνιωδῶς τὴν ἀφύπνισίν του. Βε-
βαίως! τὸ πάτωμα τῆς σοφίτας ἔχει μη-
χανισμόν, καί χωρὶς τὴν ἐπέμβασίν μου...

— «Κινεῖται! φωνάζει ἔξαφνα ἡ νεαρά
Ἀμερικανὶς. Κινεῖ τὰ χεῖλη του!.. Τὰ
μάγουλά του χρωματίζονται... Μπαμ-
πᾶ!.. ἀγαπητέ μου μπαμπᾶ!.. ξύπνα!..

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ σέρ Οὐίλλιαμ
Χόλκερ καί ὁ φίλος του, ὁ μαρκησὶς
Δερινύ, συνήρχοντο ἀπὸ τὸν ληθαργικόν
των ὕπνον.

(Ἐπεται συνέχεια)

Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

— «Αντίο!»
— «Στο καλό!»
— «Καλήν ἐπιτυχία».
— «Νά προσέχῃς ἔς τὸ βαπόρι. Νά μᾶς γράφῃς ἀμύσως».

Στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ μου μ' ἀφιλοῦσαν καὶ μ' ἀποχαιρετοῦσαν ἀδιάκοπα, τὴν ὥρα, ποῦ τὸ βαπόρι ἐσφύριζε ἔς τὸ λιμάνι. Ὁ μπαμπᾶς μου ἐφώναζε: «Ἐλα, γρήγορα. Ἀς λείπουν αἱ συγκινήσεις». Ἀρπαῖσα τὸ δέμα τῶν βιβλίων μου καὶ ἐτρεῖσα πίσω του, προσπαθῶν νὰ τὸν φθάσω, Γύρισα καὶ ξανακύτταξα πίσω μου ἄλλη μιὰ φορά. Στὴν πόρτα ἔμενε ὁ μικρὸς ἀδελφός μου καὶ κυττάζοντάς τον, λίγο ἐλείψει νὰ πέσω ἔς τὰ νερά. Ἐμπρός μου ἦταν μιὰ γούβα γεμάτη ἀπὸ τίς πρώτες βροχές. Περπατήσα καὶ ἀνατινάχθηκα καὶ ἐξηκολούθησα γρήγορα τὸ δρόμο μου. Ὁταν ξαναγύρισα, τὸ σπίτι μὲς εἶχε χαθῆ. —Μιὰ βάρκα μὲ τὰς ἀποσκευὰς μᾶς μᾶς ἐπεριέμενε ἔξω τοῦ λιμανι. Δίπλα τῆς ὁ παππούς, ἀνυπόμονος, ὅπως πάντοτε, γιὰ τὸ βαπόρι εἶχε κάνει καὶ τὴν τελευταία στρόφι. Τὰ νερά στακτῖα, φουσκομένα. Ἐξω θὰ ἔχωμε φουρτούνα. Ὁ παππούς ἔσκυψε καὶ μὲ φίλησε, τὰ κάταπρα μαλλιά του ἀκούμβησαν ἔς τὰ δικά μου, τὰ γένεια του ἔξω τοῦ λευκοῦ προσώπου μου: — «Αντίο παππού!» — «Στο καλό, παιδί μου!» Τὰ χεῖλιά του ἔτρεμαν. Συλλογίσθηκα: ὁ παππούς θὰ πεθάνῃ σὲ λίγον καιρό. — «Θὰ σᾶς γράφω συχνά», τοῦ εἶπα, χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃ, σὺν νάθελα νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Πήδησα ἔξω τὴν βάρκα καὶ κάθησα ἔς τὴν πρύμνη, ποῦ ἦταν καταβεγμένη ἀπὸ τὴν ραγδαία βροχή. Τὰ κουτιά ἀρπάχθηκαν μὲ δύναμι, ἡ βάρκα ἔσχισε τὰ νερά. Ἡ προκυμία ἐμάκρυνε, τὸ παλαμῖρι ἔπεσε ἔς τὰ κύματα. Πλάτς... Μὲς ἔξω τὴν βάρκα ἐγώ, ὁ μπαμπᾶς μου, καὶ δύο βαρκάρηδες. Κινεῖς ἄλλος.

— «Σαλλάρει» — «Γράβα καὶ θὰ φτάσωμε». Τὸ βαπόρι ἄραξε τόσο μικρὰ! Τὰχα θὰ προφθάσωμε; Ἄχ, θὰ προφθάσωμε; Πιὸ γρήγορα λοιπὸν! Γιὰτὶ δὲν κάνουν πιὸ γρήγορα; — Οἱ βάρκες μένουν πίσω με δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Περνοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν βαρεῖα ἀλυσίδα ἐνὸς μαύρου φορτηγού, γεμάτου ἀπὸ μολύβι.

«Μέσα τὰ χέρια! Μέσα τὰ χέρια!» φώναξαν οἱ βαρκάρηδες. Φθάσαμε κοντὰ ἔξω τοῦ βαπόρι, ποῦ εἶχε σηκώσει τὴν ἀγκυρά καὶ στεκότανε στὸν ἀέμο. Οἱ μηχανές του ἐνόμιζες ὅτι λαχναῖζαν μὲ μιὰ ἔσπτη, βαρεῖα ἀναπνοή, σὺν νὰ εἶχαν τρέξει δρόμο πολύ. «Γρήγορα!» ἐφώναζε ὁ πλοίαρχος, καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα μὲ μιὰ διαπεραστική σφυριγματιά. Ἀφροὶ πράσινοι μᾶς περικυκλίσαν ἔς τὴν πλατεῖα ἀκτῖνά τους, ἡ βάρκα μᾶς ἐκλυδωνίζετο μέσα τους μὲ μεγάλη βία, ποῦ ἐνόμιζα, πῶς; θὰ πνιγούμε. Ἡ εἰς ἄρχισε νὰ στρέφεται. Πλαγιάσαμε ἐπὶ σκάλα.

— «Σήκω, παιδί μου!» ἐφώναζε ὁ βαρκάρης. Πήγα ν' ἀρπάξω τὸ δέμα τῶν βιβλίων μου, ἀλλὰ μὴν τὸ πῆραν ἀπὸ τὸ χέρι. «Βάστα καλά! Ἀνέβαινε!» Ἐτρεῖσα βαστώντας τὸ σχοινί, προχωροῦσα σιγά-σιγά ὥς ὅπου ἐφθάσα ἐπάνω καὶ πάτησα ἐπὶ στερεά, τὰ συμπαγῆ ξύλα τοῦ καταστρώματος. Ἀνέπνευσα τὴν ἑσπὴν μυρωδιά τῶν μηχανῶν, ποῦ ἡ στίλβη των ἦτανε σβυσμένη κάτω ἀπὸ τὴν συννεφιά. Κάτω καθαρὰ. Προχώρησα καὶ ἀνέβηκα ἔξω τὴν γέφυρα. Ἀνέβηκα καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ πίσω μου. Δίπλα μου ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ γυαλιά του, πιὸ μακρὰ τὸ φουγάρο, κα-

τάμαυρο μὲ βαμβάκινα βουνὰ τεφροῦ καπνοῦ. Κοντὰ μου ἓνα καθίσμα ναυτικό. Στὸ ἀμπόρι βώδια καὶ πρόβια ποῦ ἐβέλαζαν σὺν νὰ ἦταν στὴν μέση ἔξω τὴν θάλασσα. Ἐβγάλα τὸ καπέλλο μου, τὸ ἀκούμβησα κοντὰ μου, ἀνασήκωσα τὰ καστανά μαλλιά μου, εἶδα ψηλὰ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ δύση γεμάτη μαύρα σύννεφα. Τὸ ρολογι τοῦ βαποριοῦ κύπλησε τρεῖς. Ἀπέεαντί μου ὅλα ἔφευγαν γρήγορα. Εἶδα τὴ σκάλα, ποῦ ἐφόρτωναν τὰ βαπόρια, τὰ παρόδωρα τοῦ σπιτιοῦ μᾶς μὲ κατεβασμένα τὰ πακαπετάσματα, εἶδα τὰ δένδρα τῆς αὐλῆς μας, τὸν παππού, ποῦ προχωροῦσε σιγά καὶ τὸ σακκάκι του ἀνέμιζε ἔς τὸν ἄνεμο τὸν φθινοπωρινό. Συλλογίσθηκα τὸ γατάκι μου, τὴν Φοιδολὴν μου, τὴν ἐμμορφὸ ποῦ ἦταν καὶ ἐκεῖνο! Τὴν νύκτα χθὲς εἶχα πάει ἔξω τὴν κουζίνα καὶ τὸ πῆρα νὰ κοιμηταί κοντὰ ἔς τὸ τῆμα ἀπὸ τὴν μισοανοιγμένη πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ἔμπεινε μιὰ λαοῖδα φῶς τοῦ κανδηλιού, τὸ πῆρα ἔξω τῆς χέρια μου, τόφερα ἔς τὸ πρόσωπό μου. Τὰ μάτια του μισόκλειστα σκεπτικὰ, γλυκύτατα καὶ γυσταγμένα, τὸ φίλησα ἔς τὰ ματίκια του. — «Γατάκι μου, θὰ σ' ἀφήσω καὶ θὰ φύγω». — Τὸ ξανάβαλα πάλι ἔς τὴν θέσι του καὶ ἔφυγα ἀπὸ κοντὰ του. Ἐξω ἔστρεφε ὁ ἄνεμος τὴν κουρασμένη ἀλυσίδα...

Μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου ἀνέβλινεν ἡ λέξις «χαίρετε!»

Τὸ βαπόρι ἔστρεψε. Δυνατὸς ἄνεμος μὲ κύπησε ἔς τὸ πρόσωπο, σὺν μαστίγωμα. Τὸ βαπόρι ἔγυρε ἀπὸ πρύμνη σὲ πλώρη, σὺν νὰ πῆδησε ἐπάνω ἀπὸ κάποιο φραγμό. Τινάχθηκα. Ἡ τρικυμία ἔβραζε μακρύτερα καὶ ἔφριζε, οἱ φιλανθοὶ βράχοι ἦταν γεμάτοι ἀφροῦς. Μιὰ ψαρόβαρκα γύριζε πρῶτα ἔξω τοῦ λιμανι. Ἄλλο σφύριγμα, ἄλλοι καμπανισμοί, ἄλλη στρόφι, ἦρθαμε ἐπὶ τὸς πρὸς στήθος μὲ τὰ κύματα. Τίναγμα καὶ ὑστερα βύθισμα. Στους μικρούς σκοπέλους, ποῦ ἐχάραξαν οἱ γλάροι χαμηλά, χαμηλά τοὺς κύκλους των, ἐβόσσαν τὰ κύματα... Ὁ μπαμπᾶς μου ῥώθηκε τὸν πλοίαρχο μὲ κατεβασμένα φρυδιά: «— Ἐγὼ εἶδα θάλασσα, κατεπάνω; — «Μά, χωρὶς θάλασσα πῶς θὰ πάμε;»

Γύρισα καὶ κύταξα πίσω μου πάλι. Τίποτα πιά. Τὸ βαπόρι ἄφινε τὴν πόλι μου, ἐγὼ τὸ σπίτι μου, τὰ χροῖα μου, τὴν ζωὴ μου. Ἐκεῖνο ἀπολαρόετσε μὲ μιὰ σφυριγματιά. Ἐγὼ μ' ἓνα βλέμμα...

Προχωροῦμε ὁλοταῶς, ἡ πλώρη ὀρθωμένη σκίζει τὰ ἀτίθασσα κύματα, τὸ κατάστρωμα τρέμει τὰ μαλλιά τοῦ μπαμπᾶ μου εἶνε σὲ τρικυμία καὶ αὐτὰ τὸ πανταλόνι τοῦ πλοίαρχου μαστιγώγεται ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Τὸ βαπόρι κλυδωνίζεται ἀπὸ τὴν θάλασσα-σφαγή, ἡ καρδιά μου κλυδωνίζεται ἀπ' τὴν χαρὰ... Φεύγομε! φεύγομε!.. Ἐνα κύμα, ψηλὸ, πλατὺ, σὺν δελφίνι, πλησιάζει σιγά-σιγά τὴν πλώρη μας, ὀρθώνεται, δυὸ δευτερόλεπτα στέκει, ἔπειτα χυμίζει κατ' ἐπάνω μας, ἡ πλώρη τὸ κυτᾶ κατὰσθη καὶ τὸ σκίζει. Πιτσιλισματα κυτποῦν τὸ πρόσωπό μου. Σταυρώνω τὰ χέρια μου, βυθίζω τὰ μάτια μου στὸ κύμα, θέλω νὰ συγκεντρώσω τὸν νοῦ μου, ποῦ νομίζω πῶς θέλει νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Οἱ ἀφροὶ βρέχουν τὸ πρόσωπό μου, ἡ χαρὰ βρέχει τὴν καρδιά μου. Καὶ σὲ κάθε μιὰ μικρὴ μου σκέψι, νέοι ἀφροὶ τὴν κυτποῦν καὶ τὴν δονοῦν μέσα μου. Πλησιάζω ἐπὶ ξύλα καὶ ἀκούμβω τὸ κεφάλι μου. Βλέπω τὰ πόδια μου, τὴ λευκὴ μου μπλουζά. Ζηλεύω τὸν ἴδιο τὸν ἐνυτὸ μου. Μέσα στὰ μαλλιά μου, περνᾷ ψυχρὸ τὸ ῥίπισμα τοῦ ἀνέμου. Βγάδω τὸ

χέρι μου καὶ τὸ ἀφίνω νὰ κυλῶνῃ ὑστερα τὸ βάσω μέσα καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ θερμάνω. Μ' αὐτὸ, μόνον μ' αὐτὸ, αἰσθάνομαι μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Βλέπω τὴ θάλασσα καὶ τῆς προτείνω τὸ στήθος μου, ἐγώ, ἓνα μικρὸ παιδάκι, ποῦ τὰ χρόνια μου εἶνε λίγο πρὶν πολλὰ ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου, θέλω νὰ σκέπτομαι ὅτι εἶμαι γίγας καὶ τὴν ἀντιμετωπίζω. Θέλω νὰ κάμω πῶς δὲν τὴν φοβούμαι, πῶς δὲν τὴν συλλογίζομαι. — Τὰ κύματα κυτποῦν ἀκάμιστα τὰ βράχια, ποῦ φαίνονται σὺν νὰ καπνίζουν ἀρχίζον νὰ λαλίζονται. Σύννεφα πλέουν ἀπ' ἐπάνω μας, σὲ μὴν ἄλλη θάλασσα, ἦσυχι, μεγάλη, βρεῖα, χωρὶς νὰ κλυδωνίζονται ἀπ' τὰ κύματα καὶ χωρὶς νὰ σφειδονίζονται στήθε; καρποῦ.

Κατεβαίνομε κάτω ὁ ἄερας σφυρίζει μέσα ἔς τὰ σχοινιά, τὰ κύματα ἐδῶ φεύγουν πιὸ ταχέως καὶ σκίζονται πιὸ πλατεῖα. Μπαίνομε ἔξω τὴν καμπύνα μέσα ἐδῶ ἔστρασιὰ, ἀπνευμά, γαλήνη... Βάσω τὸ πρόσπώ μου ἐπὶ γυαλιά καὶ βλέπω, πῶς φεύγουν κοντὰ μου, τὸ ἓνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, ἀναρρίβητα τὰ κύματα. Ἀκούω τὸν πρὸς κέφαλό καὶ προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ. Αἰσθάνομαι μιὰ ἑσπὴν ἀναπνοὴν κοντὰ ἔξω τὰ μάτια μου καὶ ἓνα φίλημα...

Τὰ κύματα σφειδονίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὺν δίσκοι, ὁ ἥλιος λάμπει ψηλὰ καταπόρφυρος ἔξω πρῶτα σύννεφα τοῦ βορρῖα. Φεύγομε, πάμε!..

Πόσα χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε; Δὲν ξέρω, δὲν θυμολοῖμαι καλά. Τέσσαρα, μοῦ φαίνεται; Ἰσως τέσσαρα. Ξέρω ὅμως καλά πῶς ἐπέρασε μιὰ ζωὴ, ποῦ τώρα θὰ τὴν ἀποχαιρετήσω. Ἀλλοτε, ποῦ εἶμαι μικρότερος καὶ εὐτυχέστερος, μοῦ ἄρεσε νὰ θυμολοῖμαι τὰ περασμένα. Δὲν μ' ἀρεσει πιά. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως τώρα, ποῦ τελειῶν καὶ τὴν ἀποχαιρέτῳ καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴ, συχνά, πολὺ συχνά ὁ νοῦς μου στρέφει πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνη. Καὶ ἀργόγερα, ὅταν θ' ἀρχίσῃ μιὰ ἄλλη ζωὴ πάλιν, θὰ στρέψω καὶ τότε πίσω τὸ βλέμμα μου. Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ προτελευταία φορά, ἔως ὅτου θ' ἀποχαιρετήσω μιὰ καὶ καλὴ ὀλὴ τὴν ζωὴ μου καὶ θὰ φύγω «μὲ πτερά ἡλεκτρισμοῦ» γιὰ ἓνα μακρινὸ μεγάλο ταξίδι...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Εἰς τὸν κ. Γ. Δροσίνην,

Καὶ γυρνᾷ ψηλὰ καὶ τριχοβόλᾳ στ' ἀκρογιάλι ὁ μύλος
Καὶ γοργοπετᾷ μὲ πανιὰ ἀπλωτά,
τῶν πτωχῶν ὁ φίλος.

Στρώνοντ' ἐμπροστά πέλαγ' ἀνοικτά.
Ὅταν δὴ καράβι πᾶρα νὰ περνᾷ,
πιὸ γοργὸς γυρνᾷ, ἀπ' τὸ γυρο ἀνάβει.

Πλοῖα καὶ τὰ δυὸ. Τῶνα σὺν θεοῦ μέσ' στὸ κύμα ἀρριζεῖ,
τ' ἄλλο μὲ βοριά, πᾶνω στὴ στεριά
ὅτι καὶ ἀρμενίζει.

Καὶ γυρνᾷ τρολλὰ καὶ μουγγροβολᾷ
Λέξ καὶ μὴν πῶν μπᾶτη,
ποῦ τὸν γυρνᾷ κατὶ σιγανὰ μουμουρίζει κατὶ

Μέ λευκὰ φτερά καὶ μὲ μιὰ χαρὰ καὶ μὲ περηφάνεια,
κύκλους ἐλαφροῦς κύκλους φωτερους γράφει μεσ' στὰ οὐράνια.

Μ' ἔργον ἱερὸ χρόνια καὶ καιρὸ ἡ ζωὴ του ἐδέθη.
Δίνει τὸ ψωμί, δύναμι καὶ ὀρμη, γιὰ τὸν κόσμον ἀλέθει.

Ὁ βοριάς φουᾷ, ὁ τροχὸς λυσσᾷ καὶ τ' ἀλεύρι ῥεεῖ μεσ' ἀπ' τὸν ὀρμὸ, ἄσπρο καὶ θεριμὸ καὶ εὐλογία πνέει.

Κι' εἶνε μιὰ βοή, καὶ εἶνε μιὰ ζωὴ!
Ὅλα τρέμουν, τρίζουν.
Ἄσπρα μυστικὰ, ἄσπρα ἐξωτικὰ ὅλα μουμουρίζουν.

Ἀλλὰ μιὰ φορά, π' ἄλεθε γερά μὲ πανὶ γεμάτο, ἔφαγον χειμωνιά ξάρτια καὶ πανιὰ στρώνει στὴ γῆ κάτω.

Πέρασε καιρὸς. Λιθαρῶν σωρὸς ὁ εὐεργέτης μύλος. Δὲν γυρνᾷ ψηλά, δὲν τριχοβόλᾳ τῶν πτωχῶν ὁ φίλος.

Μέσα στὴν καρδιά, π' ὅλη ἦταν φτωχιά, μέσα στὰ συντερίμια, κτείνουσαν φωνά, τ' ἄρχια τὰ πουλιά, βόσκουν τὴν ἀργίμα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΒΛΕΓΓΙΟΣ

(Ἀπὸ τὰ νεοφανῆ «Ποιήματά» του.)

ΠΑΙΔΙΚὸν Πνεῦμα

Ὁ Καθηγητής.—Στάθῃ, πῶς ὀνομάζομεν τὸ σῆμα, ὅταν ὁ ποιητὴς, ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, μεταφασίζεται τὸ ἀφηρημένον οὐσιαστικόν;
Ὁ Στάθης.—Ἀφρημῆμα!

(Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυράκου
Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Τάχην.
—Εἰς ποῖαν ἠρησιαν ἀνήκει ὁ πατέρας σου;
—Δὲν ξέρω...
—Μὰ καλά, ποῦ πηγαίνει τὴν Κυριακὴν;
—Στὸ φάρμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππέως τοῦ Θανάτου

Ἡ μητέρα.—Γιὰτὶ, Τοτό, δὲν θέλεις νὰ πᾶς σήμερον στὴ θεία σου;
Ὁ Τοτός.—Γιὰτὶ τῆς τελείωσε, μαμμά, τὸ βάλω μὲ τὸ γλυκὸ καὶ τὰ κουλουράκια. Ἄμα ξανακάνω, πηγαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος Βοναπάρτου

Ἡ Μαμμά.—Σήκω, Μίμη, νὰ πάρῃς τὸ γαλακτοκομικόν σου.
Ὁ Μίμης.—Τώρα κοιμοῦμαι. Ὅταν ξηπνήσω, ἔννοια σου, τὸ παίρνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυριακῆς Εὐελίας

Ὁ μικρὸς Τάχης, ποῦ εἶνε ἄρρωστος, σηκώνεται κρυφὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τραγεῖ ἓνα γλυκόν.

—Δὲν ξέρεις, ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, εἶνε ἀμάρτια; τὸν μαλῶναι ἡ μητέρα του.

—Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ Τάχης, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς εἶπε: ἀσθενεῖς καὶ ὁδοιπόροι, δὲν ἔχει ἀμάρτια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανάτου Βοναπάρτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17ην Μαΐου 1916

ΔΙΑ νὰποφεύγονται ὅλα αὐτὰ αἱ ἀμφιβολίαι καὶ αἱ ἀμφισβητήσεις, Τουρκομερῆται, ἔχω ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ θεωρῶ ὀρθὰς λύσεις παρά μόνον τὰς συμφωνοῦσας τελείας μὲ τὰς δημοσιευμέναις. Ὅσον διὰ τὰ παραδείγματα ποῦ μοῦ φέρεται, σοῦ παρατηρῶ ὅτι ἡ διαφορὰ εἰς ἄλλα εἶνε μικρὰ καὶ εἰς ἄλλα μεγάλη. Ὁ κρότος ἔφαγα εἰσπορεῖ νὰ εἶνε ἡχος περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν βόμβον. Ὁ βόμβος ὅμως εἶνε ἡ ὁρμή λύτης, διότι ὁμοιάζει περισσότερον μὲ τὴν λέξιν κόμπος τοῦ Παροράματος.

Εὐκολώτερον εἶνε, Λαοισαϊκὸν Ἀρκαδικόν, νὰ ζωγραφίσῃς ἀστερίσκον, παρὰ νὰ κἀνῃς τοὺς σταυροὺς μὲ κόκκινη μελάνη. Βεβαίως; ὅς σοῦ πῶς κῦτταξε τὸν Ὀδῆγον, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐδῶ ὅλον τὸν μηχανισμόν τῆς ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Ἄν δὲν ἐνοήσῃς καμμίαν λεπτομέρειαν, μάλιστα, π' ἐμοῦ τὴν νὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω.

Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα, Νεαρὸ Φιλόσοφε. Τὰς Ἀσκήσεις δὲν χρειάζεσαι νὰ τὰς γράφῃς εἰς ἰδιαιτέρον χαρτί, οὕτε ὅς πληρώσεις τίποτε ὅταν θὰ τὰς στείλῃς, ἀφοῦ εἰσι συνδρομητῆς; μὲ ψευδώνυμον.

Τὰ ἔξω; μοῦ γράφει τὸ Ἄνθος τῶν Λειμῶνων: «Τὸ Σάββατον μᾶς ὠμίλησεν ὁ κ. καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν περὶ Σοσιαλισμοῦ. Ἐγώ, κατὰ τύχην, εἶχα κατὰ μου τὸ φύλλον σου καὶ, ὅταν ἐτελείωσα, τὸ ἔδειξα τὴν Ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος. Τὸ τί ἔγινε τότε εἰς τὴν τάξιν δὲν περιγράφεται! Διότι οἱ περισσότεροι μαθηταὶ εἶνε συνδρομηταὶ ἡ ἀγορασταὶ σου. Ὁ κ. καθηγητὴς ἠναγκάσθη νὰ διαβάσῃ δις τὴν Ἐπιστολήν, καὶ μὲ μεγάλην τοῦ συγκινήσιν, διότι ἐνθουσιάζον τὸν καλὸν καιρὸν ποῦ καὶ αὐτὸς ἦτο συνδρομητὴς σου εἰς τὴν Σμύρνην... Εἶδα μάλιστα καὶ ἓνα δάκρυ νὰ πίπτῃ ἀπὸ τὰ μάτια του... Κατόπιν μᾶς παρότρυνε νὰ γίνωμεν ὅλοι συνδρομηταὶ σου καὶ μᾶς εἶπε ὅτι σὺν καὶ οὕτως δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο περιοδικὸν γιὰ τὰ παιδιὰ». Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὸν κ. Καθηγητὴν. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, βεβαίως τὰ παιδιὰ οὕτε ἐφημερίδες πρέπει νὰ διαβάσων, οὕτε γὰρ πολιτικὰ νὰ σκοπεύωται.

Καὶ βέβαια συνδρομητὴς μου θὰ ἦτο ὁ Γυναικίσκος; σὺ, Κυριακὴ Εὐελία, ἀφοῦ σὰς ἐδίχα νὰ παῖξες τὴν «Ἀντιγόνην» ὅχι εἰς τὸ ἀρχαῖον, οὕτε εἰς καμμίαν σχολαστικὴν μετάφρασιν, ἀλλ' εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ ὁρατὴν τοῦ μακαρίτου Κ. Μάνου. Σὲ συγκαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸν ρόλον τῆς Ἰσμήνης. Χαίρετ' ἰσχυρὰ εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου, ποῦ ἔκαμε τὸν ὁδῆγον τοῦ γέροντος Τερεσίου.

Ὁ ἦρος τοῦ 1913 ἀπαντᾷ στὸν Σαλαβωμένον Ἑλληνα, ὅτι αἱ ἐλπίδες δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ὡς κύριον σκοπὸν τὴν γλῶσσαν καὶ ὅτι ἂν τὰ παιδιὰ τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δὲν κἀν νὰ ἀφίγουν νὰ γράφουν ὅπως θέλουν, οἱ Γυμνασιόπαιδες ὅμως, καὶ μάλιστα τῶν τελευταίων τάξεων, ἔπρεπε νὰ ἔχουν περισσότερον ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν ἐλευθερίαν. Ἐπειτα—προσθέτει—καὶ τὰ θέματα ποῦ διδοῦν εἰς τὰς ἐκθέσεις, ἔπρεπε νὰ μὴ εἶνε τόσο παιδικὰ—γιὰ νὰ μὴ πῶ ἀνόητα,—σὺν τὰς στερεότυπα: Πῶς ἐπεράσατε τὸ Πάσχα; Πῶς εἰς τὴν Ἐδρομήν; καὶ ἄλλα λιγὰ καὶ σοβαρὰ, ὥστε νὰ συνειθίζουν τὸ παιδί νὰ σκέπτεται, νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἰδέαν του, νὰ φιλοσοφῇ λιγὰν... Ἐγώγε μ' ἄ. εὐχαριστῶ διὰ τὸ νένον ἐσπαθῶμα καὶ διὰ τὴν ἰδρυσὴν τοῦ Συλλόγου. Τὰ

ζητηθέντα ἐστάλησαν καὶ ἐχρῶνται ὁ λογιετισμὸς σου. Διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἐκθέσεων, δὲν ἔχεις δίκην. Οἱ φίλοι μου δὲν ἐννοοῦν νὰ διδάσκουν τοὺς διδασκάλους των. Λέγουσιν ἁπλῶς τὴν γνώμην των διὰ κατὰ ποῦ τοὺς ἐνδιαφέρει ἀμέσως, νομίζω δὲ ὅτι καὶ σκεπτόμενος ἄνθρωπος εἰσπορεῖ καὶ πρέπει νὰ λέγῃ τὴν γνώμην του. Ἀφίνω τῶρα, ἂν πολλὰν; οἱ προεστῆται ἐξετάζοντες τὰς γνώμας τῶν ὑφισταμένων διὰ ζητήματα ποῦ τοῦ; ἐνδιαφέρουν—οἱ διδάσκαλοι π: γ: τὰς γνώμας τῶν μαθητῶν—καὶ κάποτε τὰς λαμβάνουν ὡς ὅφει.

Πρὸς τὸ παρόν, Ὁνειρώδης Ἑλλάς, δὲν οὐ ἐνεκρίθη τίποτε. — Αὐτὸ ποῦ λέγεις διὰ τὸν μέγαν ποιητὴν, δὲν ἔχει σέβιν μὲ τὴν ἐπικρατησιν τοῦ Σοσιαλισμοῦ. Καὶ ὁ μέγαν ποιητὴς καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος; ἔχουν τὸ ἴδιον δικαίωμα τροφῆς, ἐνδυμασίας καὶ κατοικίας. Σημείωσα δὲ, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, συγχρότερα στεροῦνται αὐτὰ ταπαραίτητα οἱ μεγάλοι ποιηταὶ παρὰ οἱ κοινὸι ἄνθρωποι. Ἐξαφνὰ ὁ ποιητὴς ποῦ ἀναφέρει ἐξήσσε πάντοτε πτωχός, μὲ κόπον καὶ ἀγῶνα. Ἐνῶ ἄλλοι, κοινάτοιοι ἄνθρωποι, χαίρουνται ὅλα τὰ καλά τοῦ κόσμου.

Ἡ Χίων τοῦ Μπιζανίου μοῦ γράφει: «Δὲν μοῦ λές διὰτὶ δὲν φαίνονται πλέον εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. οὔτε ἡ Φοδούλα, οὔτε ἡ Ἀνθισμένη Βαμβακιά, οὔτε ἡ Φούλα; Καλὰ ἡ ἄλλες. μὰ καὶ ἡ Φαδούλα, ποῦ τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς... Τὴ θυμήθηκα, διότι ἀκριδῶς πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔφεραν φράουλες ἀπὸ τὸ δικό μου τὸν κῆπο. Τὶ νόστιμες ποῦ ἦταν!...»

Ἐρωτᾷς ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξω: Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, Μανιατοπούλα, Ἀλφειοπούλα, Διαβολάκι, Ἀτρουμῆς Ἀντίβας, Ἀρχιζάνιον, Κύνειον Ἀσπρὰ, Ἡωὶς Ἑλληνοπούλα, Κυριακὸς Ἀσπρὸ καὶ Χαροῦμεν Ἀσπρὸ. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλλας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀδὴν τὴν εβδομάδα ἔλαβα τὰ ἔξω:

«Ἀνέκδοτον τοῦ Πραξιτέλους». — «Χιακαὶ Σκέψεις». — Πῶς τὸν πίνουν; — «Ἡ ἐξέτασις τοῦ Τόμου». — «Τὰ πλῆθνα ἀγγεῖα τοῦ Ἰπποκράτους». — «Ἀπάντησις οἱς

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-
λάξουν· ὁ Δὸν Κιζώτης (0) μὲ Τέλλον Ἀ-
γοαν, Ρεζεντά, Ἐνα Χιωτάκι, Ἐνδοξον
Κυανόλευκον. — ἡ Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων
(0) μὲ Γυνθειωτάκι, Ἡρώα τοῦ 21, Ὁραιο-
παθῆ. — ἡ Ἐλλάς τοῦ Βεγζέλου (0) μὲ Ἡ-
ρωϊκὴν Ὑδραν, Αὐτοκρατορεῖαν τοῦ Βιζαν-
τίου, Ἐνδοξον Γαίλιαν, Ἀμαρυνθίαν Ἀρ-
τεριν, Κατοικάκι τῶν Ψαδῶν, Δόξαν τῶν
Ψαδῶν. — τὸ Ἐγγλεζάκι (0) μὲ Μικρὸν Τζό-
κεῦ, Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων, Στενη-
μαχιωτάκι. — ὁ Ἐκπορθήτης τῆς Ἑπταλόφου
(0) μὲ Τέλλον Ἀγοαν, Βαλκανικὴν Συμ-
μαχίαν, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Ἡρωϊκὴν
Ὑδραν, Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς·
Ἐνετικὸν Λέοντα (ἔστειλα)· Ναπολέοντα
Βοναπάρτην (στειλέτε τὰ νὰ ἰδῶν) δὲν ἔχει ἀνάγκη
νὰ ρωτήσῃ κανένα· Αὐτοκρατορεῖαν τοῦ
Βυζαντίου (τί εἶνε τὰ Εἶσομα Ἐπιμονῆς τὸ
ἰέγει ὁ Ὀδογῆρος εἰς τὸ τέλος τοῦ Δ' Κεφαλαίου)
Στενημαχιωτάκι (δοστωρὶς ὄχι, κανένα ἰδέας
καλὰς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις ἀσχημὴ)
ἔσως ὅμως πάρω καμμιὰ ἰδέαν) Μεσοσηνιακὴν
Ἀκτιν (χαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου
σου· ἐννοῶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ εἰς τὸν καλὸν
δρόμον· καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ
ναι) Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ, ἔστειλα) Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας
(ἔλαβα εὐχαριστῶ· ναι, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λαμ-
βάγῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς συγ-
χρονῶς· ἐν θὰ ἔχῃ νὰ λύσῃ καὶ μερικὰς Ἀ-
σκήσεις ἰδικὰς του, δὲν σημαίνει· κάθε τετραδι-
ον Μ. Μυστικῶν εἶνε διὰ τὰς ἀπαντήσεις ἐνός
μόνου προσώπου· δὲν ζεύγος ὅμως, ἀν ἐνόησα
τὴν ἐρώτησίν σου) Μαγαθονομάχον (πῶς; ὁ
λογαριασμός στέλλεται τακτικά) Νικόλαον Π.
Χρυσ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· γράφε
μου) Ἐνα Σαμουτόπουλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)
Δοξαζόμενον Ρῆγον (γι' αὐτὸ θὰ κάμω λόγον
στὸ προσεχές) Βασιλοσσαν τῶν Ἀνθέων (ἔχει
καλῶς) Μονομούρισμα τῶν Φύλλων (ἐλήφθῃ
εἶνε, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυμον) Καλλίστρατον
Ν. Π. (δὲν ἔχει δικήν· αὕτη ἡ γλῶσσα εἶνε
ποῦ ἀπλὴ καὶ ἀρετὰ ὠραία) καὶ εἶνε ἡ πρὸ
σπινθηρισμένη· ἔτσι γράφουν οἱ περισσότεροι· ἔνα
κράμα δημοτικῆς καὶ καθαρευούσης) Μίμνη Β.
Λαοδ., Τιάκρον, Ἐγγλεζάκι, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16ην
Μαΐου, θάπαντῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
10ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

309. Δεξιόγραφος

Μίαν πόλιν τῆς Ρωσίας
Μ' ἀκρωτήριον ἐνὼν
Κ' ἔνα ζῶον εὐθὺς νέον,
Τρυφερόν σου φανερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπερραίου

310. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου ὀνυμαστικόν,
Θεὸς Αἰγύπτους τὸ δευτέρόν μου
Κ' ἔνα συμπερασματικόν
Σύνδεσμον βλέπετε ἔς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονομίας Ἡπειροῦ

311. Στοιχειόγραφος

Ἀν θελήσω, γὰ ἀστεῖο,
Κάπα μόνο νὰ τοῦ βγάλω,
Θάπορῃς δίχως ἄλλο,
Γιατὶ τότε τὸ θηρεῖο
Θενά φύγῃ ἀπὸ μπρὸς
Κ' ἔνα πρᾶγμα πού τὸ τρῶς
Στὸ τραπέζι σου θὰ βάλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσοπούλου τοῦ Στόλου

312. Αἵνιγμα

Εἶμαι πόλις ἑ ἀλλή χωρὰ
Κι' ἄλλῃ πόλις πρὸ κοντὰ
Μὲ τὸ ἡμισὺ μου τῶρα
Μαγειρεύεις φαγητά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλέως τῶν Μαγαρετῶν

313. Ζήτα

+++++ = Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.
* * * + * = Ποταμὸς τῆς Γερμανίας.
* * * + * = Μέρος τοῦ ἔθνους.
* * + * * = Πόλις τῆς Μακεδονίας.
* + * * * = Ὁροσειρὰ τῆς Ἀμερικῆς.
+ + + + + = Ἠπειρος.

Ἡ διχώνιος νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλαος

314—318. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γραμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις·

Τόκος, φόρος, Ἰούλιος, ῥῆμα, ἄτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεμβάδου Σελήνης

319. Κρυπτογραφικόν

12314565758 = Εἶδος ἐπιστήμονος.
21348 = Μέρος τοῦ σώματος.
31246158 = Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
4248 = Φαινόμενον μετεωρολογικόν.
5671 = Βασίλισσα.
61258 = Π-ῖνον.
752758 = Ἐπίθετον.
813121 = Ἐρμηος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

320. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπο-
τελοῦν Ρωμικὸν Αὐτοκράτορα.

1, Γαλακτερόν. 2, Ὀμοιάζει μὲ θάλασσαν.
3, Ὁργανικόν, ἀλλ' ὄχι ζῶον. 4, Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου. 5, Υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολευκου

321. Φωνηεντόλιπον

μ - χ λ ν - δ ν - φ - τ ν - ν γ ν

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Κροατίε

322. Γεῖφος

Π μ ἡ ν ο ἡ α δ h h h h h
αὐλὸς οὐς ψῦλλος l h h h
ὀφείλω :: + φ h h h h
h h h h h
h h h h h

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάμιας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 10.

111. Ἀργαστόλιον (Ἀργος, τὸ, Λυών). —
112. Σοφία—Σόφια. —113. Ἀἴμα—Ἡρα. —
114. Τὸ κάρβουν. —115—116. 1. Ὁποῖος δὲν
ἔχει πεπνόν. 2. Ὅταν δὲν τὴν ἀφίγουν. —117—
121. Διὰ τοῦ Β: κῦβος, Ἰώβ, βέλος, βάρος,
βία. —122. ΣΟΛΩΝ (Σῦρος, ΠΟσειδῶν, ΜεΛ-
πομένη, ΜινΩταυρος, Μῦρων.) —123. Ὁ βρε-
μένος τὴ βροχὴ δὲν τὴ φοδᾷται. —124. Οἱ
Ἰάπωνες εἶνε γεναῖοι (Οἱ ἡ ἀπὸ νε-ι ναι
γ-έν ε ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΕΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—126]

Τῷ Σῶ μοι θέλω Κ. Καρατζὴ καὶ τοῖς φί-
λοις μου Κ. Στυλοῦδῃ καὶ Κ. Μπαλαχιδάνῃ
εὐχομαι ἐπὶ τῇ ἑορτῇ των ἔτη πολλά.

Παναγ. Σ. Καραντζῆς.

[15'—127]

Τόσκα, δέχομαι εὐχαρίστως ἀλληλογραφίαν,
εὐχαριστοῦσα θερμῶς. Διεύθυνσίς μου εἶνε:
Ανδρὰ Ναδέρην Ἀρζαντινοῦ, Ἀρχαῖας Κοή-
της. — Ὁραία Γαλάτεια.

[15'—125]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἘΝΩΣΙΣ—ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Υπευθυμίζομεν τὴν ἐνῶσιν τῶν δύο Συλλόγων.
Ἀρχερεσάει: Γεν. Ἀρχηγός: Ἑλληνικὴ Ψυχὴ.
ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Πρόεδρος: Γιαννομάχος Ἑλλήν. Ἀντι-
πρόεδρος: Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος. Γεν.
Γραμματεὺς: Τροπαιοῦχος Ἑλλάς. Εἰδ. Γραμ-
ματεὺς: Πανελλήνιος Ἐνώσις. Ταμίας: Ἰωάν.
Παπαγγέλου. Σύμβουλοι: Βουλγαροφάγος Εὐ-
ζωνος, Α. Ν. Σανταμάς.

ΤΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΩΝ

Πρόεδρος: Κυπριακὴ Ἀκτὴ, Ἀντιπρ.: Ἀγνή
Τσοκαλίδου. Γραμματ.: Νιόβη Φιλαλήθους.
Ταμίας: Νεφέλη Χριστοφόρος. Σύμβουλοι: Μι-
κρὴ Κυπριοπούλα, Ἑλλήν Τσοκαλίδου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πρόεδρος: Ἑλλάς τοῦ Μέλлонτος. Ἀντιπρ.:
Λαφροστεφῆς Κυανόλευκος. Γραμμ.: Ἡρώς
τοῦ Ζαλλόγγου. Ταμίας: Αὐγόστα Πιερίδου.
Σύμβουλοι: Πόθος τῆς Κίπρου.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἐν Λευκωσίᾳ: Μίκη; Γεωργιάδης; Λεμεσῶ:
Εἰάνθος Λυσιώτης; Πάφῃ: Τελέσιλλα Κυρη-
νία; Κωνστ. Σταυρίδης; Ἰθάκῃ: Νέος Ἑλ-
λιν; Μεσσήνῃ: Βαροπούλα τοῦ Παμίσου.
Χίῳ: Πρόμαχος τῆς Ἑπταλόφου. Ἀθήναις:
Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος; Τριπόλες: Γέ-
ρος τοῦ Μοσχά; Χαλκίδι: Ναυτάκι τῆς
Χαλκίδος; Πάτρας: Στέφ. Ἀρσεστάς.

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι καὶ σχη-
ματισμοὶ παραρτημάτων. Συνοδ. προπληρωτέα
δρ. 1,25 καὶ ἑξαμηνίαν. Διεύθυνσις: Τμήμα
συνδρομητῶν. Κωνστ. Σ. Κτωρίδης, Λάρνακα
(Κύπρου). Τμήμα Συνδρομητῶν: Εὐγενία
Γεωργιάδου, Λάρνακα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 11—17 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀνδρ. Ι. Παπᾶς, Ἰωάννα Β.
Μπάρα, Α. Ι. Χριστοδούλου, Ἀσπασία Α. Πυ-
λαρινού, Ἀθ. Γούλιας, Α. Γεωργιάδης, Φρόσω
Θεοδωρίδου, Ἰουλ. ἱ. Κομνηνοῦ, Ποιήτρια Σα-
πφῶ, Μ. Α. Λαμπρινός, Εὐθ. Σ. Μαντζαργι-
οτάκης, Π. Γ. Χαροδωβέλλας, Ἀλεξ.
ΑΛΗΚΟΝΤΟΖΙΟΥ: Α. Σ. Κωνσταντόπουλος.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἐνὰς χωρὶς υπογραφήν.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Α. Παπαδημητρίου.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ἀρχιζέζανιον, Α. Ι. Μετα-
ξᾶς.

ΒΟΛΟΥ: Α. Ε. Καπουράνης.
ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μόσχα Δ. Δαπόντε, Ἀνατ.
Χρ. Βιτάλη.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γ. Γ. Πατούνης, Ρ. Α. Χρή-
στου, Α. Α. Χρήστου, Στ. Γ. Μπαγατόπουλος
Ἄλ. Γ. Μπαγατόπουλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημήτρη Ι. Σουρέφ, Πηνελό-
πη Α. Τσουκά, Δημήτρη Ν. Λευθεριώτου, Μα-
ρία Μοντηνίγιν, Σ. Σπετσέρη, Α. Πουλημένου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδωρόπουλος.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κατίνα Α. Γκίνη, Α. Μπινιά-
ρης, Ἀντωνία Σ. Βουτσινά, Π. Χ. Καφορέφα-
φίλος, Ν. Φ. Ρουβινέτης, Γ. Μ. Καστριώτης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χ. Π. Κοκκέβης, Β. Φ.
Μπουρνέλης, Φ. Κ. Τσανής.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Β. Χατζόπουλος.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἑλληνικὴ Π. Ταπανλή.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κ. Κ. Κοντοπούλου, Ε. Ι. Πα-
παδόπουλος, Ε. Κ. Ζαρόκωστας.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Π. Η. Εὐμορφόπουλος,
Ι. Τσιανταφύλλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Γ. Μαιμονάς, Μαρία Ν. Δρό-
σου, Γ. Ν. Δρόσος, Ἀναστασία Γ. Μαιμονά, Γ.
Θ. Πανάγος, Χ. Σ. Τσάλας, Σ. Α. Συμεών, Κ.
Π. Καφετζής, Σ. Η. Σουκαράς, Α. Χ. Καρα-
φύλλης, Ι. Ν. Παυλάκης, Ἑμμ. Ἀθ. Κωνσταν-
τίνου, Ἰω. Πάο. Παυλάκης.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Βασίλισσα τῶν Ἀγνέων,
Ἀγαπία Ι. Νέγρη, Ἑλένη Ι. Νέγρη.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπαῖν.

ΧΙΟΥ: Εὐθαλία Α. Μπαμπάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς
τρεῖς. ROBERTOS Α. ΧΡΗΣΤΟΥ ἐν Ζακύνθῳ,
ΚΑΤΙΝΑ Α. ΓΚΙΝΗ ἐν Λαυρεῖῳ, καὶ ΙΩΑΝ-
ΝΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ ἐν Πάτραις οἱ ὁποῖοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.